

Finansklagenemnda Skade

Avgjørelse FinKN-2018-616

17.9.2018

If Skadeforsikring NUF

Næringsliv

Brann i tankhall – brudd på sikkerhetsforskrift – grov uaktsomhet – fal. §§ 1-2, 2-2, 4-8, § 4-9, § 4-14.

I forbindelse med at en tank inneholdende bensin falt delvis ned og medførte en større lekkasje, forsøkte sikrede å stanse lekkasjen, først ved hjelp av en gummipropp, deretter ved å kjøre en elektrisk truck inn i tankhallen med det formål å løfte opp tanken som lakk. En gnist fra trucken startet en eksplosjonsartet brann i tankhallen, og det oppstod store materielle skader og alvorlige personskader, hvorav en av de ansatte døde av skadene han pådro seg i brannen. Selskapet avkortet sikredes erstatningsutbetaling med ca. 52 %, eller kr 3 700 000, med henvisning til brudd på sikkerhetsforskrift etter fal. § 4-8 og grov uaktsomhet etter fal. § 4-9. Nemnda kom til at selskapet hadde varslet om avkortningen uten ugrunnet opphold, men at sikkerhetsforskriftene ikke tilfredsstilte kravene i fal §§ 1-2 og 2-2. Nemnda kom derimot til at selskapet kunne avkorte erstatningen grunnet grov uaktsomhet, men at avkortningen måtte begrenses til 30 %.

ANTATT ØKONOMISK OMFANG: kr 3 700 000 (selskapets avkortning)

Saksfremstilling

Saken gjelder krav om erstatning etter brann i en tankhall, og spørsmålet om selskapet kan avkorte erstatningen med ca. 52 % pga. brudd på sikkerhetsforskrifter, jf. fal. § 4-8 og grov uaktsomhet, jf. fal. § 4-9.

I vilkårenes pkt. 8.2.1. er det inntatt følgende sikkerhetsforskrift:

Offentlige lover og forskrifter. Bestemmelser gitt i lover og forskrifter i medhold av lov, skal til enhver tid overholdes. Eksempelvis: lov om brannvern med tilhørende forskrifter, samt pålegg gitt av offentlig brannmyndighet.

Den forsikrede bedriften TBD hadde en større lekkasje av bensin i tankrommet da en tank falt delvis ned fra en reol. De ansatte tok seg inn i tankhallen for å stanse lekkasjen, og kjørte en elektrisk truck inn i tankrommet. Det oppstod en eksplosjonsartet brann, og rettsoppnevnt sakkyndig antar at tennkilden etter all sannsynlighet var gnist fra den elektriske trucken. En av de ansatte døde og to andre ansatte ble alvorlig skadet i brannen, og anlegget ble rammet av store materielle skader og avbruddstap.

Sør-Trøndelag tingrett avsa dom i saken den 15.5.17 og la til grunn at lekkasjen oppstod i forbindelse med at en tank med 1 200 liter bensin falt ned på den ene siden. En slange som var montert mellom denne tanken og en annen tank med samme volum ble revet av i forbindelse med fallet, slik at det strømmet bensin ut av begge tanker. Tankene var plassert i en pallereol i to høyder, og det var lagt to tverrgående hulprofil stålbjelker med en lengde på 1 100 millimeter over de langsgående bjelken i reolen. Rettsoppnevnt sakkyndig konkluderte med at:

Tankhallen og dens bestanddeler var ikke egnet til å oppbevare brennbare væsker på en brannsikker måte.

Tankhallen var ikke prosjektert og oppført i henhold til krav i byggt teknisk forskrift (§11-5 og § 11-8).

Tankhallen med dens bestanddeler var ikke i henhold til § 15 *Forebyggende sikkerhetstiltak* i forskrift om håndtering av brannfarlige stoff.

En annen rettsoppnevnt sakkyndig, professor i stålkonstruksjoner ved NTNU, konkluderte med følgende i sin rapport:

1. Reolsystemet som bar de 8 (eller 9) tankene på Ø er vurdert å ha vært rimelig stabilt og rimelig egnet for lagring av tankene, når man ser bort fra svakhetene mhp hulprofilopplagringen.
2. Styrken til reolsystemets bjelker og søyler var tilstrekkelig.
3. Det er noe usikkerhet tilknyttet innfestingen til vegg, og det skal normalt ikke sveises til gulv. Det framstår allikevel ikke trolig at disse forholdene har forårsaket sammenbruddet.
4. Tankbeina kan ha vært for dårlig festet til hulprofilene, og hulprofilene kan ha vært for dårlig festet til reolen. Sveiser mellom tankbein og hulprofilets overside var mangelfullt utført. Hulprofilet som er undersøkt viser at det ikke har vært festet til reolens bjelker som opprinnelig tiltenkt. Hulprofilbjelken kan dermed ha glidd av opplegget på reolbjelken, og utløst nedfallet av en tank med påfølgende lekkasje og brann.
5. Ett hulprofil har vist seg å være skjøtt sammen av tre kortere hulprofilender (avkapp, rester). Skjøtene er gjort med sveis, med dårlig utførelse. Sveisene har vist seg å ha mye lavere kapasitet enn hulprofilet som er skjøtt, og en skjøt kan ha gått til brudd og utløst nedfall av tanken.

Den sakkyndige forklarte under hovedforhandlingen at en forskyving på 50 millimeter ville ha medført at tanken falt ned, og at rystelser i bygningen eller dytt fra et kjøretøy kunne ha forårsaket dette.

Tingretten fant unnlåtelsen av å feste de tverrgående hulprofilene til reolbjelkene som "(...) *kvalifisert klanderverdig og grovt uaktsomt*", og at sikrede grovt uaktsomt hadde overtrådt brann- og eksplosjonsvernloven § 42 (slik den lød før 1.10.15), jf. § 5 første ledd, jf. straffeloven (1902) § 48 a, jf. Forskrift om håndtering av brannfarlig, reaksjonsfarlig og trykksatt stoff samt utstyr og anlegg som benyttes ved håndteringen § 8 første ledd.

Retten fant det videre utvilsomt at både daglig leder og sikrede under særdeles skjerpende omstendigheter hadde overtrådt arbeidsmiljøloven § 19-1 annet ledd, jf. første ledd, jf. § 3-1 første og annet ledd:

Helt grunnleggende krav til forsvarlig drift er tilsidesatt på en måte som gjør at retten vurderer forholdet som kvalifisert klanderverdig og grovt uaktsomt. Retten finner at det er åpenbar årsakssammenheng mellom den grove uaktsomheten og følgene i form av de forhold som representerer brudd på arbeidsmiljøloven § 3-1 første og annet ledd.

Selskapet besluttet den 12.6.16 å avkorte erstatningen med kr 3 700 000, hvilket utgjør ca. 52 % av den totale erstatningen. Selskapet anså at det forelå brudd på sikkerhetsforskriftene. Selskapet mente også at det var utvist grov uaktsomhet:

I dette tilfellet har vi lagt til grunn at årsaken til skaden er uforsvarlig oppbevaring og håndtering av brannfarlig væske, jfr tiltale datert 21.3.2016 mot daglig leder og mot foretaket.

Sikrede krever dekning for brannskaden og avviser at det er grunnlag for avkortning for brudd på sikkerhetsforskrifter etter fal. § 4-8 eller for utvist grov uaktsomhet, jf. fal. § 4-9.

Sikrede avviser at selskapet kan avkorte for brudd på sikkerhetsforskrifter etter fal. § 4-8. Brudd på arbeidsmiljøloven utgjør ikke brudd på sikkerhetsforskrift etter fal. Selskapet kan kun reagere mot brudd på de konkrete forskriftene som er nevnt i forsikringsvilkårene, jf. fal. § 2-2, annet ledd, bokstav c), og disse omfatter ikke arbeidsmiljøloven. Det er brudd på brannvernforskriften, men sikrede avviser at han var mer enn lite å legge til last for dette. Fylkesmannen, brannvesenet og arbeidstilsynet inspiserte anlegget kort tid før ulykken uten å komme med bemerkninger til

driften. Sikrede måtte derfor kunne legge til grunn at driften var i tråd med gjeldende lover og forskrifter. Det ble videre vist til at det i straffesaken heller ikke var påpekt forhold relatert til oppbevaringen og håndtering av brannfarlig væske som tilsa at sikkerhetsforskriftene var brutt.

Sikrede anfører at de ansatte anså det som mest nærliggende å forsøke å stoppe eller begrense lekkasjen, og at de handlet i tråd med dette. Det er ikke holdepunkter for at de ansatte var kjent med lekkasjens omfang. De ansatte forsøkte å stanse den med en gummipropp, og dette kan tilsi at den fremsto som begrenset. Man kan ikke legge vekt på at den etterfølgende utviklingen tilsa at man ikke skulle ha forsøkt å stanse lekkasjen. Handlemønsteret må vurderes ut fra situasjonen slik den fremsto for de ansatte.

Sikrede avviser videre at det ble utvist grov uaktsomhet i forbindelse med oppbevaringen og håndteringen av den brannfarlige væsken. Det kan ikke forventes at sikrede på eget initiativ skulle ha konkludert med at oppbevaringen og håndteringen var grov uaktsom, når alle fagetater mente denne var forsvarlig og i tråd med gjeldende regelverk. Sikrede avviser videre at det er årsakssammenheng mellom håndteringen og oppbevaringen av den brannfarlige væsken og den oppståtte brannen. Årsaken til at brannen oppstod var en lekkasje av væske, som igjen skyldtes svakheter i reolene hvor tankene ble oppbevart. Denne svakheten var igjen et resultat av feil fra leverandøren av reolene, noe som utelukker en grov uaktsom handlemåte hos sikrede. Reolene ble bestilt fra en profesjonell leverandør, og sikrede ikke hadde noen forutsetninger for å overprøve leverandørens arbeid.

Sikrede anfører også at selskapets avslag ikke tilfredsstilte fal. § 4-14. En henvisning til tiltalen er ifølge forarbeidene ikke tilstrekkelig for å begrunne standpunktet om å foreta en avkortning. Avslaget ble heller ikke gitt uten ugrunnet opphold. Avslaget ble gitt over ett år etter at forsikringstilfellet var meldt, og over to måneder etter at selskapet var kjent med politiets standpunkt, jf. FSN-2694.

Sikrede anfører subsidiært at avkortningen er for høy. Avkortningsprosenten ligger vesentlig høyere enn sammenlignbare saker hvor bygninger har blitt påført brannskade, jf. FinKN-2015-239, 2016-490 og 2017-490, hvor avkortningen ble satt til henholdsvis 8 % og 10 %. Det var for øvrig vist til FinKN-2016-268 hvor sikrede forsettlig tente på egen bolig og i tillegg ga uriktige opplysninger i forbindelse med forsikringsoppgjøret, og avkortningen ble satt til 75 %, hvilket underbygger at en avkortning på 50 % er for høy for sikrede.

Selskapet anfører at det kan avkorte erstatningen med ca. 52 % pga. brudd på sikkerhetsforskriftenes pkt. 8.2.1, jf. fal. § 4-8, samt utvist grov uaktsomhet, jf. fal. § 4-9 og vilkårenes pkt. 8. Tingretten fant at det var brudd både på brannvernlovgivningen og arbeidsmiljølovens bestemmelser, og tingrettens vurdering av reolens konstruksjon og oppbevaring av tankene var tilstrekkelig for å konkludere med brudd på sikkerhetsforskriftenes pkt. 8.2.1. Sikkerhetsforskriften var tilstrekkelig presis i forhold til å angi de lovbrudd som kunne medføre avkortning. Det var også årsakssammenheng mellom bruddet på sikkerhetsforskriften og skaden, jf. at tingretten konkluderer med en åpenbar sammenheng mellom skaden og bruddet på arbeidsmiljølovens bestemmelser.

Avkortningsprosenten er i samsvar med LG-2014-39291 hvor erstatningen for bygningsskaden ble avkortet med 75 % på grunn av grov uaktsomhet.

Avslaget er gitt uten ugrunnet opphold, jf. fal. § 4-14. Selskapet viser til at det har vært en aktiv og kundeorientert saksbehandling fra selskapets side, og at det var helt nødvendig å avvente politiets etterforskning før man eventuelt kunne vurdere om det forelå brudd på sikkerhetsforskriftene. Selskapets avslag var tilstrekkelig begrunnet ved at det var henvist til forelegget, hvor selve

gjerningsbeskrivelsen var inntatt. Dersom man skulle komme til at § 4-14 ikke var oppfylt, legger man opp til en tolkning som innebærer at bestemmelsen praktiseres som en form for "snubletråd" for selskapene, og at reelle hensyn taler mot en slik innskrenkende fortolkning av bestemmelsen.

Finansklagenemnda Skades begrunnelse

Spørsmålet er om selskapet kan avkorte erstatningen med ca. 50 % for brudd på sikkerhetsforskrifter og grov uaktsomhet.

Fal. § 4-8 og § 4-9 er rettet mot "sikrede". Sikrede er i dette tilfellet en bedrift. Spørsmålet om hvem som er "sikrede" i slike tilfelle avgjøres ifølge NOU 1987:24 s. 90 av "generelle selskapsrettslige prinsipper". Bull, Forsikringsrett (2008) s. 387 legger til grunn at bl.a. en administrerende direktør må regnes som "sikrede" i forhold til en forsikringsavtale. Det samme må gjelde andre i toppledelsen, jf. Rt. 1973 s. 737, og Brynildsen, Lid og Nygård, Forsikringsavtaleloven med kommentarer (2014), s. 177-178. Nemnda legger etter dette til grunn at daglig leder er sikrede i denne sammenheng. Nemnda forstår selskapet slik at det ikke påberoper seg identifikasjon mellom sikrede og de ansatte.

Sikrede anfører at avslaget ikke er gitt i samsvar med fal. § 4-14 som sier at sikrede må varsle om sitt avslag "uten ugrunnet opphold" etter at det ble kjent med det forhold som medfører at regelen om avkortning kan anvendes.

I følge NOU 1987:24 s. 104 skal selskapet gis "en rimelig, kort tid til å vurdere om det vil påberope seg et forutsetningsbrudd som det er blitt kjent med". Selskapet har anledning til å bruke den tid som etter forholdene er nødvendig for å utrede om det vil påberope seg avkortning, men ikke lenger tid enn nødvendig, jf. NOU 1983:56 s. 96.

Forsikringstilfellet inntraff den 26.5.15. Melding til selskapet ble etter det opplyste gitt samme dag eller dagen etter. Avslaget er gitt den 12.6.16, altså drøye ett år etter at selskapet har fått meldingen. I utgangspunktet er dette for lang tid i henhold til nemndspraksis. Nemnda har imidlertid normalt lagt til grunn at selskapet har anledning til å avvente innhenting av politidokumentene, jf. FinKN-2015-475, hvor nemnda godtok ett år og fire måneder, blant annet fordi man ventet på politiets avgjørelse av om det skulle gjenoppta en sak. I den foreliggende sak ble avslaget sendt drøye to måneder etter at selskapet mottok politidokumentene. Selskapets oversikt over saksbehandlingen viser at utreder etterspurte politidokumentene flere ganger, og at det var kontinuerlig arbeid med saken frem til utreder overtok den. Ut fra sakens omfang og kompleksitet er det rimelig at selskapet er avhengig av å få tilgang til politidokumentene. Nemnda mener derfor at saksbehandlingstiden må aksepteres.

Sikrede anfører også at avslaget er for dårlig begrunnet. Fal. § 4-14 inneholder ikke selv noe krav om begrunnelse, men i nemndspraksis er det lagt til grunn at avslaget må inneholde en begrunnelse som gjør det mulig for sikrede å forstå hva slags brudd det dreier seg om, skyldgraden og at det dreier seg om avkortning. Det er videre lagt til grunn at en henvisning til fal og/eller vilkårene er tilstrekkelig. Selskapets avslagsbrev henviser til vilkårene og fal. både for brudd på sikkerhetsforskrift og grov uaktsomhet, og det fremgår klart at det dreier seg om avkortning. Dette må åpenbart være tilstrekkelig for en profesjonell forsikringstaker.

Spørsmålet blir så om selskapet kan avkorte klagers erstatning under henvisning til brudd på sikkerhetsforskriftene, jf. fal. § 4-8. Den aktuelle sikkerhetsforskriften er inntatt i vilkårenes pkt. 8.2.1 og sier:

Offentlige lover og forskrifter. Bestemmelser gitt i lover og forskrifter i medhold av lov, skal til enhver tid overholdes. Eksempelvis: lov om brannvern med tilhørende forskrifter, samt pålegg gitt av offentlig brannmyndighet.

Ifølge fal. § 1-2 defineres "sikkerhetsforskrift" som et påbud i forsikringsavtalen om:

- (1) at sikrede skal sørge for bestemte anordninger eller treffe bestemte tiltak som er egnet til å forebygge eller begrense skade,
- (2) at sikrede eller andre ved bruk, oppbevaring eller vedlikehold av forsikringsgjenstanden skal ha bestemte kvalifikasjoner eller sertifikater,
- (3) at sikrede eller andre ved bruk, oppbevaring eller vedlikehold av forsikringsgjenstanden skal gå fram på bestemte angitte måter

En ren henvisning til lover og forskrifter er ikke i samsvar med disse innholdskravene. Det følger imidlertid også av fal. § 2-2 annet ledd (c) at selskapet kan henvise til sikkerhetsforskrift gitt av andre hvis det er rimelig å kreve at forsikringstakeren kjenner til innholdet.

Denne henvisningsteknikken er omtalt i NOU 1987:24 s. 56:

Når selskapet ønsker å gjøre et slikt regelsett som forsikringstakeren bør kjenne til, til en sikkerhetsforskrift etter avtalen, er det nok med en henvisning. Henvisningen må imidlertid være helt konkret, slik at forsikringstakeren kan finne ut nøyaktig hvilke regler som er gjort til en del av forsikringsavtalen. Det vil ikke være nok å henvist til f.eks. "Sjøfartsdirektoratets forskrifter om sjødyktighet" eller "Offentlige brannforskrifter".

Ut fra dette må en evt. referanse til lover og forskrifter både angi nøyaktig hvilken lov/forskrift det dreier seg om og hvilke bestemmelser i den aktuelle loven/forskriften som skal kvalifisere som sikkerhetsforskrift. En ren henvisning til "lover og forskrifter" er derfor klart ikke tilstrekkelig, men heller ikke en generell henvisning til "lov om brannvern". Dette følger også av nemndspraksis, jf. AKN-1833, FinKN-2012-590 og 2017-342.

Nemnda mener etter dette at selskapet ikke kan påberope seg brudd på verken arbeidsmiljøloven eller brannvernloven som sikkerhetsforskrift.

Spørsmålet blir så om selskapet kan avkorte pga. grov uaktsomhet, jf. fal. § 4-9.

Det følger av fal. § 4-9 at selskapets ansvar kan settes ned eller falle bort dersom sikrede har fremkalt forsikringstilfelle ved grov uaktsomhet, som ifølge Rt. 1989 s. 1318 betyr "markert avvik fra vanlig forsvarlig handlemåte". Selskapet legger i sitt avslag av 12.6.16 til grunn at klager har utvist grov uaktsomhet ved oppbevaring og håndtering av brannfarlig væske. Nemnda forstår brevet slik at den grove uaktsomheten i hovedsak gjelder unnlatelsen av å feste de tverrgående hulprofilene som var festet til bensintanken, til reolbjelken. Selskapet har oppfattet dommen slik at det var bedriftens ansatte som hadde utført den dårlige sveisen og at dette var den medvirkende årsaken til at skaden inntraff.

Dommen sier følgende om dette:

En av de to tverrgående hulprofilene var skjøtt sammen av tre deler. Retten finner det ikke bevist utover enhver rimelig og fornuftig tvil at ansatte i TBD har skjøtt denne hulprofilen. Undersøkelser foretatt av A viser at de tre delene som utgjør den skjøtte hulprofilen er fra samme produksjon som de øvrige 15 hulprofilene og med stor sannsynlighet levert av samme stålleverandør. Om det er leverandøren som har levert en skjøtt hjulprofil, eller om det er TBD som har utført dette arbeidet, er uavklart.

Bedriftens ansatte var ikke faglærte. Sveisen mellom hulprofilen og beina på tanken var ikke fagmessig utført. Retten finner det ikke tvilsomt at det er i strid med aktsom konstruksjonspraksis og klart uforsvarlig at hulprofilene sveiset til bensintanken, ikke var festet til reolbjelkene. (...)

Retten finner det uavklart om årsaken til at tanken falt ned er en forskyvning av tanken i reolen, eller om dette skyldes at den skjøtte hulprofilen brakk. Som uttalt av A er det en mulighet for at stålprofilen kan ha brukket ved at tanken falt videre ned fra reolen og traff betonggulvet under brannen.

Retten finner unnlatelsen av å feste de tverrgående hulprofilene til reolbjelken som kvalifisert klanderverdig og grovt uaktsomt.

Nemnda forstår dette slik at retten *ikke* tar stilling til om det er de ansatte ved TBD eller leverandøren av stålreolen som sveiset hjulprofilen. Nemnda mener derfor det ikke kan legges til grunn at det var sikredes ansatte som gjorde dette, og at det derfor ikke er dokumentert grov uaktsomhet hos sikrede på dette punkt.

Spørsmålet om grov uaktsomhet må etter § 4-9 vurderes i forhold til fremkallelse av forsikringstilfellet, som her er brannen. Håndtering og oppbevaring av brannfarlige væsker som bensin medfører en stor risiko for brannskader, og dette tilsier en streng aktsomhetsnorm. At sikrede er næringsdrivende med konsesjon til oppbevaring av slike væsker innskjerper normen ytterligere. Utgangspunktet for sikredes plikter i dette tilfellet er brannvernloven § 19:

Virksomheter skal sørge for at sikkerheten i forhold til brann, eksplosjon, håndtering av farlig stoff og transport av farlig gods på veg og jernbane blir ivarettatt på en forsvarlig måte. Sikkerhetshensyn skal være integrert i alle virksomhetens faser, herunder planlegging, prosjektering, etablering, drift og avvikling.

Virksomheter skal gjøre arbeidstakere og andre som utfører oppgaver i eller på vegne av virksomheten kjent med plikten i henhold til § 25 i denne loven. Virksomheten skal gi opplæring slik at alle arbeidsoppgaver kan gjennomføres på en sikker måte både ved normal drift og ved unormale situasjoner og driftsbetingelser. Opplæringen skal også omfatte rutiner og forholdsregler ved ulykker.

Nemnda forstår de sakkyndige uttalelsene i tingrettens dom slik at tennkilden etter all sannsynlighet var gnist fra den elektriske trucken som ble kjørt inn i hallen. Spørsmålet om grov uaktsomhet hos sikrede må derfor vurderes i forhold til dette.

Etter det opplyste var daglig leder til stede da lekkasjen fant sted og ba de ansatte om å forsøke å stoppe lekkasjen. Det er uklart for nemnda om hva slags instruksjoner hun videre ga og om hun ba de ansatte kjøre inn den aktuelle trucken, men hun forsøkte i hvert fall ikke å stoppe den. Hun må derfor anses for å ha samtykket i at trucken kjørte inn. I tingrettens dom anfører de sakkyndige at bedriften ikke skulle forsøkt å begrense lekkasjen selv, men skulle stengt av rommet og evakuert området. Ifølge dommen skulle det også vært forbudt å ta med enhver form for elektriske apparater som kunne være mulige tennkilder inn i lagerrom for brennbar væske, og kunnskap om dette skulle vært formidlet til alle ansatte i bedriften. Nemnda forstår dette slik at bedriften av sikkerhetshensyn burde hatt kunnskap om og innarbeidet rutiner for å avverge og håndtere denne typen risiko, men at slik kunnskap og rutiner manglet. Daglig leder/sikrede hadde ikke selv nødvendig kunnskap til å håndtere situasjonen, og bedriften hadde heller ikke sørget for tilstrekkelig opplæring og rutiner for de ansatte. Nemnda mener dette utgjør brudd på brannvernloven § 19.

Samtidig må det tas hensyn til at det dreide seg om akutt situasjon hvor sikrede handlet under betydelig tidspress og i den hensikt å begrense skaden. I en slik situasjon må det legges inn marginer for feilvurderinger. Men med opplæring av de ansatte og rutiner som nevnt ovenfor burde også en akutt situasjon kunne håndteres på en forsvarlig måte, jf. at brannvernloven § 19 sier at "Opplæringen skal også omfatte rutiner og forholdsregler ved ulykker". Nemnda mener manglende kunnskap og feilvurdering hos daglig leder og bedriftens manglende rutiner og opplæring om hva som var korrekt fremgangsmåte fremstår som grovt uaktsomt.

Avkortning kan da finne sted under hensyn til blant annet skyldgrad, skadeforløp og forholdene ellers, jf. fal. § 4-9, annet ledd, annet punktum. Selskapet har i den foreliggende sak avkortet erstatningen med kr 3 700 000, som utgjør ca. 52 % av den samlede erstatningen. Forutsetningen her er imidlertid brudd på sikkerhetsforskrifter og grov uaktsomhet. Brudd på sikkerhetsforskrifter kan som nevnt ikke påberopes, og nemnda mener avkortningen bør reduseres noe. Nemnda har generelt vært langt mer forsiktig med avkortning i brannsaker hvor det foreligger grov uaktsomhet, men dette gjelder forbrukere og kan ikke sammenlignes med nærværende sak.

Selskapet har vist til LG-2014-39291 som begrunnelse for avkortningens størrelse. Dommen gjaldt erstatningskrav etter en eksplosjonsulykke ved et tankanlegg. Tankanlegget drev i hovedsak med mottak og behandling av oljeholdig vann fra tankrensing i skip og ved offshorevirksomhet. Selskapet inngikk en avtale om å utvaske en type bensin som var svært svovelholdig. Selskapet hadde ikke tillatelse til dette. Prosessen ved rensingen førte til at det ble dannet bunnslam i tankene, og i forbindelse med forsøket på å fjerne dette bunnslammet eksploderte en av tankene slik at denne tanken to av tankene. En annen tank med rester fra rensingen tok fyr, og brannen spredte seg til kontorbygninger og noen kjøretøy. Det var enighet blant partene om at forsikringstilfellet var fremkalt ved grov uaktsomhet, og lagmannsretten foretok således ingen nærmere vurdering av dette. Lagmannsretten fant en avkortning på 75 % passende ut i fra "(...) den grove skylden og den høye risikoen".

Nemnda mener skyldforholdene i LG-2014-39291 er grovere enn i nærværende sak, samtidig som avkortning i forbrukersaker ikke passer for en profesjonell bedrift med konsesjon til å oppbevare brannfarlige stoffer. Nemnda mener en avkortning på 30 % er riktig i denne saken.

Avgjørelsen er enstemmig.

Finansklagenemnda Skades konklusjon

Sikrede gis delvis medhold.

Ved behandlingen deltok Trine-Lise Wilhelmsen (leder), Birgitte Hagland (nestleder), Line Merete Lileng (nøytralt oppnevnt medlem), Vibeke Stiansen (selskapsrepresentant), Peter Bjurvill (selskapsrepresentant), Andreas Pihlstrøm (næringsrepresentant) og Lars Erik Lundgaard (næringsrepresentant).